

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แสงสาย
จอมจักรา

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสิทธิ์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารัธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 24

ตอน แงชายจอมจักรา

204

ชายผู้นั้น ชายผู้ที่ทุกคนรู้จักในนามของ ‘แกชาย’ หรืออาจจะเดาได้ว่า ‘ไอ้’ นำหน้าเมื่อโมโห ก้าวอ้อมโต๊ะหินที่ยืนอยู่ตรงเข้ามายังเบื้องหน้าแถวของ 13 คนอย่างแหล่ซ่า เขามองระผ่านสายตาเหล่านั้นไปที่ละคนเหมือนจะสำรวจดูสภาพและนับจำนวนว่าขาดเกินไปอย่างไรหรือไม่ แล้วก็เคลื่อนมาหยุดอยู่หน้าแถวของเชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และอนุชาเป็นอันดับแรก

การเคลื่อนไหวของเขาต่อไปก็คือ ก้มศีรษะโค้งลงอย่างต่ำที่สุด เหมือนเป็นการคำนับของชาวอาทิตยอุทัย เป็นกิริยาที่ละเมียดละไมอ่อนโยนที่สุด พอเงยขึ้นก็พูดว่า

“หวังว่านายใหญ่และทุกคนคงจะไม่โกรธ และให้อภัยผมในทุกสิ่งทุกอย่างที่แล้วมา”

คณะนายจ้างทุกคนตันที่คอหอยจนกล่าวอะไรออกมา
ไม่ได้ในทันทีขณะนั้น เซซฐายัม

“เราพูดอะไรไม่ออกในขณะนี้ แงชาย พูดได้อย่างเดียวว่า
เราทุกคนขอขอบใจเธอมาก ที่เธอไม่ได้ทอดทิ้งเรา ไม่เอาตัวรอด
ตามลำพังและมีแผนช่วยเหลือที่แยบยลที่สุด”

“ทุกคนอาจเข้าใจผิดผม แต่ผมเชื่อว่านายหญิงคนเดียว
เท่านั้นที่เข้าใจผมได้ดีที่สุด”

แกชายหันไปก้มศีรษะทำให้ ‘นายหญิงดาริน’ ของเขา
ดารินปลื้มใจจนน้ำตาคลอ หล่อนอยากจะมีเชือกมัดร่างนั้นไว้
อย่างพี่สาวจะพึงปฏิบัติต่อน้องชาย แต่อำนาจตะลึงทำให้หล่อน
ยังขยับเขยื้อนไม่ได้ แต่ก็พอจะตอบได้ว่า

“ฉันรู้ใจเธอดีพอสมควร แต่คนที่รู้จักและรู้ใจเธอดีที่สุด
คือผู้กองรพินทร์!”

จักราชหรือแกชายหัวเราะแผ่วเบาในลำคอ ไม่ได้หันไป
สนใจกับรพินทร์หรือใครอื่นก่อนทั้งสิ้น นอกจากกลุ่มนายจ้าง
เขาหันไปทางไชยยันต์เป็นคนถัดไป

“นายทหารคงคิดต่ำและสาปแช่งผมมากทีเดียวใช่ไหม
ครับ”

“เออวะ ใช่”

ไชยยันต์ตอบโดยตรงพร้อมกับหัวเราะ

แล้วเขาก็หันไปทางอนุชา วราฤทธิ์ ผู้ยังยืนนิ่ง

“นายชด ประชากร หรือคุณชายอนุชา วราฤทธิ์ ใช่ไหม
ครับ?”

“ใช่ ฉันเองแหละ” อนุชาตอบ

“คุณชายกลางเป็นตัวต้นเหตุให้เกิดการเดินทางในครั้งนี้
และเป็นต้นเหตุให้ผมกลับมาถึง ‘บ้านเก่า’ ของผมด้วย ถึงแม้
คุณชายจะไม่ตั้งใจ ก็เป็นบุญคุณกับผมเหลือเกิน ทุกท่านที่มา
กับเรา ต่างคิดว่าคุณชายหาชีวิตไม่แล้ว มีผมคนเดียวเท่านั้น
ที่ยังเชื่อมั่นอยู่เสมอว่า คุณชายกลางยังมีชีวิตอยู่ และพยายาม
หาอุปายให้คณะเดินทางของเราออกติดตามจนถึงที่สุดโดยไม่
หันหลังกลับเสียก่อน ซึ่งความจริงก็เป็นประโยชน์ของผมเอง”

“เธอเป็นคนมีวาทศิลป์มาก แงซาย”

ม.ร.ว.อนุชา กล่าวขึ้นยิ้มๆ จ้องไปหน้าอันงามราวกับ
สลักเสลานั้นอย่างพึงพอใจ เสียงมาเรียเอ่ยแทรกมาเบาๆว่า

“ก็ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยเลยนี่คะพี่กลาง ถ้าหากพี่กลาง
จะรู้ว่าชายคนนี้มีอาชีพเป็นพรานป่าต่ำต้อยพเนจรเป็นฉาก
บังหน้าเท่านั้น ภูมิหลังของเขานอกจากจะเป็นเจ้าชายของนครนี้
แล้ว เขายังมีดีกรีกษัตราศัตราบัณฑิต และเคยเป็นอาจารย์สอน
ในมหาวิทยาลัยมาก่อน”

นางชายหันขวับไปยิ้มกับมาเรีย

“อ้อ! มาตาม...ผมดีใจที่ได้เห็นมาตามและพวกเราทุกคน
อีก หวังว่าอาการของมาตามคงจะเป็นปกติแล้ว โดยฝีมือของ
แพทย์หญิงดาริน วราฤทธิ์”

มาเรียหัวเราะ

“ใช่! ฉันเป็นปกติดีที่สุด ทั้งๆที่ฉันก็กำลังจะเป็นแม่คน...
ขอชมหน่อยนะนางชาย อยู่ในชุดนี้คุณ ‘รูปงาม’ เหลือเกิน”

นางชายหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วเดินผ่านหน้าคณะ
นายจ้างไปทางกลุ่มพรานพื้นเมืองที่เข้าแถวจ้องตาค้างกันอยู่

เขาผ่านรพินทร์ ไพรวลัย ผู้สงบเฉยอยู่ เหมือนจะไม่สนใจแล้ว
ไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหนานอิน จ้องนิ่งและนาน

แล้วโดยไม่มีใครคาดฝันเลย แงซายหรือจักราชค่อยๆ
ทรุดตัวคุกเข่าลงแช่มช้าต่อหน้าหนานอิน จับมือจอมพรานผู้เฒ่า
ไว้ กล่าวขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

“ลุง! ชีวิตของเด็กชายเล็กๆคนหนึ่งรอดมาได้เพราะ
ความเมตตาของลุง และเด็กคนที่เดินตามหลังลุง ร้องให้ไป
ตลอดทาง เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนั้น ไม่เคยลืมลุงเลย ลุงเป็นคน
ฝังศพแม่ของฉัน และเลี้ยงฉันไว้ก่อนที่จะนำฉันไปฝากไว้กับ
หลวงปู่ ลุงคงจะไม่รู้หรือว่าฉันคือใคร บัดนี้เราได้พบกันอีกครั้ง
แล้วเหมือนสวรรค์โปรด เพราะฉะนั้นลุงโปรดรับการระงับใจจริง
ของฉันไว้ด้วย”

หนานอินตัวสั่นเทา รีบก้มตัวลงหมอบกราบ ทำท่าจะ
พนมมือกราบ แต่แงซายจับมือนั้นไว้วางบนศีรษะของตนเอง
แล้วเออแนบไว้ที่แก้ม

“อย่า! ลุงหนานอิน ผู้ที่จะถูกกราบแทบเท้าคือลุง
นั่นแหละ ฉันไม่เคยบอกให้ลุงทราบเลยว่า ฉันคือเด็กเล็กๆที่ลุง

ช่วยไว้คนนั้น เมื่อเราพบกันอีกครั้งตอนฉันเป็นหนุ่มใหญ่แล้ว
และเราล้มล้างล้างด้วยกัน...ฉันอยากจะบอก แต่มันยังไม่ถึงเวลา
...แต่เดี๋ยวนี้ถึงเวลาแล้ว เด็กที่ลุ่มช่วยชีวิตไว้และหนุ่มฉกรรจ์
คนหนึ่งที่เคยล้มล้างล้างกับลุ่มในเวลาต่อมา เคยพาลุ่มไปถอนฟัน
โดยที่ลุ่มก็จำไม่ได้ นั่นคือจักราชแห่งราชวงศ์เทพ และหญิงที่ลุ่ม
ฝังด้วยมือลุ่มเอง คือราชินีเกษราเทวีแห่งมรกตนคร!”

“แงซาย...เอ็ง...เอ็ง...ท่านคือพระเจ้าแผ่นดินของนครนี้
โอ้ย! หนานอินจะเป็นลม...”

หนานอินพูดละล่ำละลัก ลิ้นพันกันจนฟังไม่ได้ศัพท์

แงซายยืนขึ้นเต็มส่วนสัดอันสูงส่งนั้นอีกครั้ง เริ่มทักทาย
โดยการจับมือตั้งแต่เกิด เส่ย จัน ส่างปา คะหยิ่น มาจนกระทั่ง
บุญคำผู้ยืนตัวแข็งเป็นหิน

“ดีใจมาก ที่ได้เห็นลุ่มคำอีกครั้ง”

“ข้า...เอ๊ย...พะ...ผม จะเรียกท่านว่ายังไงดี?”

“แงซายยังไงล่ะ ‘ไอ้แงซาย’ ตัวกะล่อนของลุ่มคำ”

คนสุดท้าย...ที่จักรราชเคลื่อนเข้ามาเผชิญหน้าคือรพินทร์
ไพรวลัย ผู้ยืนเอียงคอสังเกตอาการปฏิกิริยาการเคลื่อนไหวและ
ทักทายของจักรราชมาเป็นลำดับ

“รู้สึกว่าคุณจะโกรธผม?”

“เออ!” เขาตอบเสียงหนักๆ

“เรื่องอะไรครับ?”

“หนึ่ง ขโมยปืนยาวและเครื่องระเบิดของพวกเรามาทั้งหมด
สอง ปลอมให้พวกเราตกไปเป็นเชลยของสิงหราชจนนี้กว่าจะตาย
อยู่ในคุกใต้ดินนั้นเสียแล้ว”

“แล้วยังไง คุณถึงจะหายโกรธผมได้?”

“หันหลังมา แล้วก็ให้ฉันเตะอย่างถนัดๆหนึ่งที!”

แกชายเบิกตานิดหนึ่ง มีแววยิ้มๆในดวงตาคู่ใหญ่งามนั้น
แล้วบอกว่า

“ตกลงครับ”

กล่าวจบ ยกมือขึ้นกอดอก แล้วหันหลังให้โดยดี

ดาบของชาวมรกดนนคร ที่ดาร์รินแอบถือติดมือเข้ามาด้วย ก็ยื่นคมขวานปลามาสกัดกันไว้ ก่อนที่รพินทร์ ไพรวัลย์ จะขยับตัว

“ถึงแม้ว่าราชวงศ์เมยานีจะไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย แต่นั่นก็ขอทำหน้าที่แทน เอ้า! กล้าดีลองเตะน้องชายของฉันทัน แล้วดูซิว่าขาคุณจะขาดไปหรือไม่”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชะงัก ไม่กล้าขยับตัว ดาร์รินไม่เพียงแต่พูดเปล่าเท่านั้น ยังปาดคมดาบลูบมาที่กลางลำตัวของเขาเสียอีกด้วย พร้อมกับยิ้มพยักหน้าเหมือนจะทำทนายว่า ‘ถ้าแน่จริงลองเตะดู’ แต่หล่อนไม่ได้พูด

นางชายยืนหันหลังเหมือนจะให้เตะโดยถืออยู่จิตใจใหญ่ แต่ก็ไม่เห็นว่าจะถูกเตะอย่างไร จึงหันกลับมาหัวเราะเบาๆ

“ผู้กองที่รัก...การที่ผมขโมยปืนยาวและระเบิดมาจากคณะพวกเรทั้งหมด ก็เพื่อวัตถุประสงค์สิ่งเดียวเท่านั้นคือตัดกำลังพวกเรทุกคน ไม่ให้คิดสู้กับกองทัพของรหัสยะที่เข้าล้อมจับ เพราะผมทราบดีว่า ถ้าไรเฟิลกับวัตถุระเบิดยังอยู่กับพวกเรา ผู้กองหรือนายใหญ่คงสั่งให้ทุกคนสู้อยู่กับที่ และ

ทุกคนก็ต้องตายหมดจริงเหมือนกัน เพราะล่ำพังอาวุธปืนยาว
เพียงไม่กี่กระบอก และโดยการบุกเข้าล้อมเจียบโดยไม่ทันรู้ตัว
ของรหัสยะ ด้วยกำลังทหารม้านับพัน อย่างเก่งที่สุด ฝ่ายเราจะ
สังหารพวกนั้นได้ชั่วไม่กี่จิตใจเท่านั้น แล้วกองทัพม้าก็จะ
ทะยานเข้าถึงตัว ผมจึงคิดว่า...ยอมให้พวกเราทุกคนถูกจับ
ได้ก่อน แล้วค่อยหาทางช่วยเหลือทีหลัง ซึ่งผมก็ทำได้สำเร็จ
ดังที่คิดไว้”

“เป็นคำแก้ตัวที่ฉลาดมาก แงซาย...”

รพินทร์ตอบเรียบๆ

“แต่ฉันคิดว่าแกต้องการเอาอาวุธเหล่านั้นไว้สำหรับต่อสู้
กับศัตรูของแกมากกว่า”

แงซายหรือจักราชสันศิระชะแ่มช้า พร้อมกับยิ้มยิงฟัน
ขาวให้เห็นอีกครั้ง รอยยิ้มชนิดนั้นเป็นรอยยิ้มของ ‘แงซาย’ ที่
ทุกคนเคยเห็น

“เป็นความเข้าใจผิดถนัดครับ ปืนยาวเพียงไม่กี่กระบอก
กระสุนเพียงไม่กี่นัด และวัตถุระเบิดจำนวนเล็กน้อยแค่นั้น
ไม่ทำให้ผมรบชนะสิงหราชได้หรอก และสำหรับผมนั้น เมื่อ

เหยียบย่างเข้ามาในเขตมรกดนครแล้ว ผมสาบานว่าจะไม่แตะต้อง
กับอาวุธของมนุษย์ในโลกที่เจริญแล้วทั้งสิ้น ผมจะรบด้วยอาวุธ
โบราณของเผ่าพันธุ์เดิมของผมนี้แหละ ปืนกับวัตถุระเบิดเหล่านั้น
ผมเก็บไว้อย่างดีที่สุด สำหรับให้ผู้กองและพวกเราทุกคนในเวลา
เดินทางกลับ”

รพินทร์ออกไป

เซษฐาถามมาอย่างยินดีว่า

“ปืน กระสุน และวัตถุระเบิดยังอยู่เรียบร้อยดีทุกอย่าง
หรือแงชาย?”

“เรียบร้อยดีที่สุดครับ นายใหญ่ ซึ่งผมพร้อมแล้วที่จะคืน
ให้แก่พวกท่านทุกคน โปรดอย่ากังวลในเรื่องนั้น”

ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก ไชยยันต์รีบบอกมาว่า

“ถ้าปืนกับกระสุนและวัตถุระเบิดยังอยู่ครบ เราจะช่วย
เธอได้มากที่สุดทีเดียว แงชาย”

จักราชสันติระชะอีกครั้ง

“ผมสนใจ และขอร้องให้พวกท่านช่วยเหลือผมครับ แต่ผมไม่สนใจในเรื่องอาวุธปืนหรือเครื่องระเบิดเลย เพราะจำนวนของมันน้อยเกินไป และผมเป็นชาวมรกดนคร ผมต้องต่อสู้ด้วยวิธีการของชาวมรกดนคร จงเก็บกระสุนปืนเหล่านั้นไว้เพื่อป้องกันตัวของพวกท่านเมื่อคราวจำเป็นเถิด สิ่งที่ผมและพวกของผมจะสู้กับอธรรม คือสิ่งนี้...”

กล่าวจบ แงซายก็กระซอกดาบที่คาดติดเอวปราดจากฝักอีกมือหนึ่งดึงหอกออกมาจากกริมนั่ง ที่เสียบกับราวอาวุธไว้แล้ว ชูขึ้นพร้อมกับหัวเราะกระหึ่มในลำคอ กล่าวต่อมา

“บัดนี้ท่านก็ได้ตัวบุคคลที่หายสาบสูญกลับคืนมาแล้ว ผมให้โอกาสพวกท่านทุกคน ท่านจะออกจากแผ่นดินมรกดนครนี้เพื่อกลับบ้านเกิดเมืองนอนเลยก็ได้ โดยพวกผมจะทำหน้าที่คุ้มกันและนำไปส่งจนพ้นแดน ถ้าหากพวกท่านคิดว่าการที่จะอยู่กับผมนั้นเสี่ยงเกินความจำเป็น เพราะบัดนี้สิ่งที่ท่านต้องการท่านก็ได้แล้ว”

“พูดอย่างนั้นมันก็ไม่ถูก ไอน้องชาย!...”

ม.ร.ว.อนุชา กล่าวขึ้นเสียงดัง ขมวดคิ้ว

“มันเป็นการหยามน้ำใจกันเกินไป เธอคิดหรือว่าการที่เธอช่วยพวกเราให้รอดออกมาได้แล้ว เราจะหนีเอาตัวรอดโดยทิ้งเธอไว้ตามลำพัง”

แล้วอนุชา วราฤทธิ์ ก็หันไปทางพวกทุกคน ร้องถามว่า

“พวกเราทุกคนมีความคิดอย่างไร จะไม่ช่วยแงชายโดยรีบหนีผละไปเสียก่อนอย่างนั้นหรือ?”

ทุกคนต่างยืนย่นเป็นเสียงเดียวกันหมด ที่จะอยู่ร่วมด้วยอย่างแข็งขัน และพูดอะไรกันแซด ยกเว้นรพินทร์คนเดียวที่ยังรักษาท่าที่สงบนิ่ง

“เราไม่ทิ้งเธออย่างชั่วลาดตาขาวอย่างนั้นหรอก แงชาย เราทุกคนจะอยู่ช่วยเธอ จนกว่าจะเห็นเธอนั่งอยู่บนบัลลังก์ของมรกตนคร”

มาเรียพูดหนักแน่น

แงชายก้มศีรษะลงโค้งให้อีกครั้ง

“ขอบพระคุณครับ ขอขอบพระคุณทุกท่านอย่างสูงสุดที่จะช่วยผม ก็คงจะเหลืออยู่คนเดียวเท่านั้น ที่ยังไม่ได้รับปาก

กับผม คือผู้กองรพินทร์ ไพรวลัย”

พร้อมกับพูด สายตาของจักราชจับนึ่งมายังผู้ที่เอ่ยนาม
ถึง

จอมพรานยิ้มแฉ่งๆ

“แงซาย...”

เขาเอ่ยเรียกนามนั้นอย่างชัดเจน

“ฉันออกเดินทางมาในครั้งนี้ งานของฉันตามสัญญาจ้าง
ที่มีต่อเจ้านายก็คือ ติดตามคุณชายอนุชา วราฤทธิ์ กับหนานอิน
ให้พบและนำตัวกลับ ฉันได้ค่าจ้างในงานชิ้นนี้ และบัดนี้ฉันก็ทำ
ได้สำเร็จแล้ว แต่ในสัญญาจ้างไม่ได้ระบุไว้เลยว่าฉันจะต้องมา
ร่วมศึกเพื่อช่วงชิงบัลลังก์หรือราชสมบัติให้แก่ใคร”

“แงซาย!”

ดาร์รินเอ่ยเรียกแทรกขึ้นบ้าง

“ไม่มีใครรู้จักพรานรพินทร์ดี...ไปกว่าเธอหรอก ลักษณะ
ฉาบผิวหน้าเปื้อนนอกของเขาก็คือลูกจ้างที่กระดุกขั้ดมันและงก

เห็นแต่ผลประโยชน์ของตัวเองมากที่สุด แต่โดยใจจริงของเขาแล้ว เธอต้องรู้ว่า รพินทร์ ไพรวลัย เป็นคนอย่างไร เขาเป็นคนแรก ด้วยซ้ำที่บอกกับเราทุกคนว่าเขาจะต้องช่วยเธอถึงแม้เขาจะตาย ก็ตาม และเขาเป็นคนที่ห่วงใย ตลอดจนรู้ดีในลึกลับบางความ เป็นมาของเธอดีกว่าพวกเราทุกคน”

แกซายหัวเราะอย่างแหม่มขึ้นที่สุด

“ผมเข้าใจดีครับนายหญิง ผู้กองเป็นคนกระดุกขัดมัน ที่สุด และเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว ทว่าส่วนลึกของจิตใจเขา ผมรู้ว่าเขารักผมมาก รักผมไม่น้อยไปกว่าพวกเจ้านายทุกคน และถ้าไม่มีเขาเสียคนเดียวเท่านั้น แกซายจะมาถึงมรดกนคร และคุณชายอนุชา กับหนานอิน ก็จะไม่วันถูกค้นพบ บุรุษผู้นี้ เป็นผู้ที่ผมเคารพเขาที่สุดในด้านน้ำใจของความเป็นนักสู้และความซื่อสัตย์ต่อมิตร”

“ขอให้ฉันถามแกสักคำ แกซาย”

รพินทร์กล่าวเนือย ๆ สีหน้าเงิบขมขื่นดูยากตามบุคลิก เดิมของเขา

“เชิญครับ”

“แกกลับมรกตนครในครั้งนี่เพื่อหวังในราชบัลลังก์ใช่ไหม?”

จักราชยิ้มละไม กล่าวชัดเจนหนักแน่น กังวานไปทั้งคุหา

“แผ่นดินนี้และราชบัลลังก์ของนครนี้ เป็นสิทธิโดยชอบ-
ธรรมของผม ผู้สืบสกุลมาจากราชวงศ์เทพ ซึ่งถูกพวกขบถปล้น
ชิงไป แต่นั่นไม่สำคัญหรอก ผมไม่ได้มาด้วยความมั่งใหญ่ใฝ่สูง
แต่ผมมาเพื่อจะ ‘ปลดแอก’ ประชาชนชาวมรกตนครทุกคน
มาเพื่อขจัดเสี้ยนหนามของแผ่นดินตามที่ได้ปฏิญาณไว้แล้ว
และหากว่าผมได้กระทำสำเร็จเมื่อใด ผมจะกลับไปเป็นแฉขาย
ลูกหาบของคณะเจ้านายคนเดิม เดินทางกลับออกไปสู่โลก
ภายนอกอีกครั้งพร้อมกับท่านก็ได้ หากสิ่งนั้นเป็นความต้องการ
ของพวกท่านและประชาชนชาวมรกตนครทั้งหลาย ผู้กองเป็น
คนแรกที่ผมได้บอกความจริงว่าผมเป็นใคร และมาที่นี่เพื่ออะไร
แต่ขณะที่ผมบอกผู้กองนั้น ผู้กองไม่ได้สนใจเลย จำได้ไหมครับ
ในครั้งนั้น ผมได้ขอร้องให้ผู้กองช่วยผมด้วย แต่ผู้กองไม่รับปาก
นอนหลับไปเสียเฉยๆ”

“ความจำของแกดีมาก แฉขาย และระหว่างที่ฉันกับ
พวกเรานั่งอยู่ในคุกใต้ดินของสิงหรา ฉันก็ไม่คิดเหมือนกันว่า
แกจะสนใจช่วยเหลือพวกเราออกมาได้ แต่ในที่สุดแกก็ทำได้

สำเร็จ เอาละ ฉันก็จะขอพูดเหมือนกับพวกเราทุกคนที่พูดกับ
แกไปแล้ว คือถ้ายังไม่ได้เห็นแกนั่งอยู่บนบัลลังก์มรกดนคร
ฉันก็ยังจะไม่จากที่นี่ไปเหมือนกัน ต่อให้ความตายรออยู่
ข้างหน้าก็ตาม”

จักราชเอื้อมมือไปจับมือพรานใหญ่ไว้ บีบแน่น

“ผมทราบมานานแล้ว ว่าผู้กองและพวกเราทุกคนไม่มีวัน
ทอดทิ้งผม ส่วนผมเองก็ไม่มีวันทอดทิ้งพวกท่าน ตลอดระยะ
ทางที่เราเดินร่วมกันมาในครั้งนี้ ผมพิสูจน์น้ำใจระหว่างผมกับ
พวกท่านทุกคนได้อย่างดีที่สุด ชีวิตของผมเอง...แงซายหรือ
จักราชผู้นี้ ตกเป็นหนี้บุญคุณของพวกท่านอยู่ทุกคนมาก่อนแล้ว
นับตั้งแต่พรานเพื่อน ๆ ของผมทุกคน ไม่ว่าจะเป็นช่างป่า เกิด
เสีย จัน ลุงคำ ตลอดจนกระทั่งเจ้านายทุกท่านและผู้กองเอง
บัดนี้ ผมอยากจะขอร้องอะไรพวกท่านทั้งหมดเพียงสองสิ่ง
เท่านั้น เพราะพวกท่านก็เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียกันมามากแล้ว
สิ่งที่ผมจะขอร้องก็คือ หนึ่ง รับประทานอาหารที่คนของผมจะ
จัดเข้ามาให้ และสอง หลับนอนให้สบายที่สุด โดยไม่ต้องกังวล
อะไรทั้งสิ้น เมื่อพวกท่านตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เราจะสนทนากัน
ให้ละเอียดกว่านี้ ผมจะตอบในทุกปัญหาที่ท่านข้องใจ อย่าง

กระจ่างชัดที่สุด แต่ตอนนี้ขออย่าเพิ่งถามอะไรผมก่อนเลย
ตกลงไหมครับ?”

ทุกคนมองหน้ากัน แล้วเชษฐาก็บอกว่า

“ความจริงเรายังไม่หิวหรือวังเลย เพราะความตื่นเต้น
ต่อเหตุการณ์ แต่เราจะไม่ขัดใจเธอ แงซาย...เอาละ เป็นอันว่า
ตกลงตามที่เธอต้องการ”

ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะถูกระเตรียมไว้อย่าง
พร้อมสรรพแล้ว ปากทางเข้าของคูหาอันกว้างใหญ่นั้น มีพวก
ทหารโจรแต่งกายรัดกุมเรียบร้อย อย่างพร้อมเสมอที่จะเผชิญ
ศึกเดินเข้ามาสองชุด ชุดแรกเป็นชุดที่แบกหามสัมภาระของ
คณะเชลยสิงหราชเข้ามา แล้วนำเข้าไปสู่เส้นทางเดินที่แยกออกไป
ไปสู่อีกคูหาหนึ่ง อันมองผาดๆว่าเต็มไปด้วยหินงอกและหินย้อย
ซึ่งมีเสียงน้ำไหลผ่านแก่งหินอยู่ริๆ

ส่วนอีกชุดหนึ่งนั้นแบกภาชนะบรรจุอาหารอย่างดีที่สุด
เท่าที่จะหาได้ในกองโจรเข้ามาวางไว้กลางพื้นเรียบบริเวณหนึ่ง
ภายในคูหา นั้น สิ่งที่มีมองเห็นชัดก็คือ ลูกกระพรวนขนาดใหญ่

เหลืองอร่ามไปทั้งตัว อบกลิ่นฟุ้งไปด้วยพืชประเภทเครื่องเทศ

โดยข้อเท็จจริง ทุกคนอาจหิว เพราะตั้งแต่เที่ยงวานมาแล้ว ไม่มีอะไรตกถึงกระเพาะเลยนอกจากน้ำ แต่โดยความรู้สึกแล้วยังไม่มีใครสนใจกับอาหารนั้น แม่แงซายจะกล่าวเชิญชวนอยู่หลายครั้งอย่างสุภาพอ่อนโยน ก็ยังไม่มีใครขยับตัว นอกจากจะเหลียวสังเกตรูปร่างไปรอบๆ ภายด้วยสายตาดีนๆ

แล้วบัดนี้เอง ‘ผู้เฒ่า’ อรชุนกับกุตตะมะก็ปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับทหารเอกของกุตตะมะอีกสี่คน ปิดท้ายด้วยเมยานี ทั้งหมดหันขวับไปมอง พวกทหารโจรเหล่านั้นภายหลังจากนำสัมภาระและอาหารเข้ามาแล้ว ก็ถอยหายออกไปหมดสิ้น

จักราชผลจากคณะพรรคที่เคยร่วมทางกันมาแต่แรก ตรงเข้าไปยังอรชุน ผู้นำกุตตะมะและแม่ทัพม้าทั้งสี่เข้ามา กุตตะมะยืนจ้องตะลึงไปขณะจิตเหมือนจะทำอะไรไม่ถูก จนกระทั่งยุพราชแห่งมรกดนครเป็นฝ่ายชักขึ้นก่อนอย่างนุ่มนวล

“ท่านกุตตะมะ เราขอขอบใจท่านมาก ที่ท่านหาทางช่วยพวกของเราทั้ง 13 คนเหล่านี้ ให้รอดพ้นออกมาจากเงื้อมมือของสิงหรา และตัวท่านเอง พร้อมทั้งทหารใต้บังคับบัญชาของ

ท่านจะเข้ามาให้ความร่วมมือกับเรา”

เมื่อนั้นเอง กุตะมะและนายทัพทั้งสี่สร้างจากตะลิ่ง
ทรุดกายลงคุกเข่าตรงหน้าราชโอรสแห่งวิษณุพรหมนาถ

“จักราช...ขอให้พระองค์จงทรงพระเจริญ และกลับคืนมา
เป็นมิ่งขวัญหลักธรรมของประชาชนวรมกตนครทั้งหลาย
เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงเคยปฏิบัติมาแล้ว
ข้าพระองค์และทหารม้ากองพลที่หนึ่งพร้อมแล้วที่จะยอมตาย
แทนพระองค์ได้ในศึกใหญ่ครั้งนี้”

กุตะมะกล่าวด้วยน้ำเสียงห้าวหาญ ฟังชัดเยี่ยงทหาร
แต่ดวงตาทั้งสองซืมไปด้วยหยาดน้ำ จักราชเดินเข้ามาประคอง
อดีตขุนพลขวาของพระราชบิดาให้ยืนขึ้น พร้อมทั้งโบกมือให้
อีกสี่ทหารยืนขึ้นพร้อมกันด้วย

“กุตะมะ ท่านเป็นอีกคนหนึ่งที่เคยมีบุญคุณกับเราและ
พระราชมารดาของเรามาแต่เก่าก่อน โดยการเปิดช่องทางลับ
ให้แก่พระราชมารดาและเราหนี หากท่านไม่ช่วยในครั้งนั้น เราก็คง
หาชีวิตไม่แล้ว เพราะฉะนั้น เราจึงเข้าใจอะไรดีที่สุดในตอนนี้
อย่างยิ่งที่ท่านกับผู้เฒ่าอรชุนทำความเข้าใจกันได้ การกลับมา

ในครั้งนี่ เรารอการพิสูจน์อยู่เช่นกันว่าท่านจะมีความซื่อสัตย์ต่อราชวงศ์เทพจริงหรือไม่ และเราก็ตพิสูจน์ได้ชัดแล้วจากแผนการช่วยเหลือพวกเราทั้ง 13 คน ให้ออกมาจากคุกใต้ดินของสิงหราชได้ ซึ่งท่านเป็นฝ่ายติดต่อและวางแผนให้พวกเราด้วยมือของท่านเอง เอาละ บัดนี้ เราจากกันยี่สิบกว่าปี ท่านมีความคลางแคลงใจอยู่บ้างหรือไม่ว่า เราเป็นบุคคลอื่นที่แปลกปลอมสวมรอยเข้ามา”

กฤษณะสันคีรีชะแหม่มข้า

“ข้าพระองค์มิได้มีความสงสัยหรือระแวงใจ ๗ ทั้งสิ้นว่าจะมีบุคคลอื่นปลอมตัวเข้ามาแทน ตราบใดก็ตามที่กองทัพประชาชนและอรชุนเชื่อมั่นเช่นนั้น ข้าพระองค์ก็เชื่อมั่นด้วยยุวกษัตริย์จักราชสมัยที่ข้าพระองค์เคยอุ้มชูอยู่นั้น มีเค้าพระพักตร์ของพระองค์เหลือให้เห็นอยู่ในขณะนี้ และในฝ่าพระหัตถ์มีรูปกงจักรอยู่ใก้กลาง เป็นรอยมาแต่ประสูติกาลหาใช่รอยสักไม่ เป็นรอยแห่งบุญญาบารมีที่เทพเจ้าส่งให้มาประสูติเพื่อให้ความร่มเย็นแก่แผ่นดินนี้ แต่มีกรรมหนักที่จะพลัดพรากจากแผ่นดิน และสูญเสียชีวิตทั้งพระราชบิดา พระราชมารดา ตลอดจนพระประยูรญาติทุกองค์ แต่บัดนี้พระองค์ก็

กลับคืนมาเมื่อถึงกาลเวลาที่ความยากแค้นทรมานของแผ่นดินนี้จะหมดสิ้นไป ข้าพระองค์รอคอยการกลับคืนมาของพระองค์อยู่ทุกขณะจิต ไม่ผิดอันใดกับอรชุน แต่เราทั้งสองฝ่ายรอคอยอยู่กันคนละด้านเท่านั้น”

จักราชยิ้มน้อยๆ แล้วค่อยๆเหยียดแบมือข้างขวาชูสูงขึ้นให้ทุกคนดู ไม่เพียงแต่กู่ตะเฆะและทหารทั้งสี่คนเท่านั้นที่จ้องอย่างตะลึงลาน แม้ฝ่ายเชลยของสิงหราชทั้ง 13 คนก็จ้องด้วย

เส้นลายมือของแงชายเป็นรูปกงจักรอันขนาดเหรียญ เชื่องๆปรากฏอยู่ชัด และแน่นะ มันหาใช้รอยสักไม่ แต่เป็นรอยประหลาดที่มีมาแต่กำเนิด

รพินทร์ ไพรวลัย เองก็จ้องตาค้างคอแข็งไป เขารู้จักแงชาย สนิทสนมมานาน แต่หาได้เคยสังเกตกลางฝ่ามือของเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรคู่ปรับมาก่อนเลยไม่ และไม่มีเรื่องอันใดที่เขาจะต้องไปจับมือของ ‘มันผู้นั้น’ ด้วย แต่พอจะสังเกตจากการย่นระลึกถึงภาพเก่าๆได้บ้างว่า ในทุกครั้งที่ยื่นส่งหรือรับสิ่งของจากเขา แงชายมีมือที่ชะมุกชะมอมเปื้อนดำอย่างพรานป่าพื้นเมืองอยู่ตลอดเวลา รอยชะมุกชะมอมเหล่านั้นอาจเป็นรอยอำพรางเพื่อไม่ให้เห็น ‘รอยประหลาด’ ประจำตัวในฝ่ามือ

ก็ได้ เขาเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง

“บอร์น ทู บี คิง!” มาเรียงรางออกมาเบาๆ

“ประหลาดมาก รอยชนิดนั้นมันผิดหลักเกณฑ์ของวิชา
ปาล์มมิสหรืออย่างที่สุด หรือจะเรียกว่าผิดไปจากมือปฤชนกก็ได้
คนเรานั้นก็มีเส้นชีวิต เส้นสมอง เส้นหัวใจ เป็นหลักใหญ่อยู่
สามเส้น แต่ของไอ้เสือเนืงกันเป็นรูปกงจักรราวกับกงจักรของ
ทหารบกเรา”

ไชยยันต์กระซิบกับอนุชาด้วยความตื่นเต้นขีดสุด

“ฉันน่าจะสังเกตเห็นมาก่อนใครแล้ว เพราะฉันเคยตรวจจับ
ชีพจรแวงซาอยู่บ่อยๆ แต่ก็ยังไม่ยกสังเกต” ดารินพึมพำ

กุดะมะและแม่ทัพม้าทั้งสี่กัมศิระโคงค่านับอีกครั้ง

“ใช่แล้วพระเจ้าข้า ข้าพระองค์จำได้แม่นยำที่สุด และ
ข้าพระองค์ก็สำนึกเป็นบาปผิดมาจวบจนกระทั่งทุกวันนี้
ที่จำเป็นต้องร่วมงานกับฝ่ายขบถ ล้มล้างราชบัลลังก์ของ
พระราชบิดา...”

“ขอท่านอย่าได้พูดในสิ่งนั้นอีกเลย กุดะมะ เราเข้าใจดี

ที่สุดว่าท่านมีความจำเป็นอย่างไร เพราะอรชุนเล่าให้เราฟัง โดยตลอด และก็เป็นการดีแล้วที่ท่านอยู่ร่วมกับฝ่ายของทรราช จนวินาทีสุดท้าย เพื่อหาทางช่วยเหลือพวกเราได้อย่างแบบยอดเยี่ยมที่สุด ถ้าปราศจากท่านเสียคนเดียว เพื่อนเราทั้ง 13 คนก็คงหมดหวังที่เราเองจะช่วยเหลือได้ทันกาล...”

แล้วจักราก็หันไปทางอรชุน

“อรชุน ท่านได้สนทนา ทำความเข้าใจกับกฤตะมะสหายเก่าของท่านหมดสิ้นแล้วมิใช่หรือ”

“พระเจ้าข้า เราเข้าใจซึ่งกันและกันดีที่สุดแล้ว แม้เมื่อพระองค์ยังเสด็จมาไม่ถึง และมรกตนครแตกแยกออกเป็นสองฝ่าย คือฝ่ายกตชีกับฝ่ายราษฎร แต่กฤตะมะก็กระทำการอันเป็นนัยๆคอยให้ความช่วยเหลือทางอ้อมแก่กองทัพประชาชนมาโดยตลอด แม้บุตรสาวเมยานีของข้าพระองค์เอง ก็เคยได้รับการช่วยเหลือให้รอดชีวิตจากกฤตะมะมาแล้ว มันช่วยให้ข้าพระองค์มั่นใจได้ว่า สหายเก่ายังคงเป็นสหายอยู่ตามเดิม เพียงแต่เราทำหน้าที่กันคนละด้าน และรอดูใจกันในวาระสุดท้ายเท่านั้น”

“ดีมาก!...”

จักราชกล่าว

“ต่อไปนี่ก็แปลว่า ขุนศึกทั้งชายและชาวของพระราชบิดา เราได้มาร่วมกับเราแล้ว เราจะต่อสู้เพื่อปลดแอกและขจัดธรรมที่มันหลงผิด เพื่อสร้างความร่มเย็นสันติสุขให้แก่ภคตนครของเรา เราขอย้ำอีกครั้งว่า เรายินดีมากที่ได้ท่านกุดะมะร่วมด้วยอีกคนหนึ่ง รวมทั้งทหารใต้บังคับบัญชาของท่านด้วย ตอนนี้เราจะยังไม่พูดอื่นใดกันก่อนทั้งสิ้น ขอให้เราได้กินอยู่พักผ่อนกันให้สบายก่อนเถิด เราขอเชิญพวของท่านทุกคนที่ร่วมอยู่ในที่นี่ กินอาหารพร้อมกับเราเดี๋ยวนี้ เรื่องอื่นค่อยหารือกันทีหลัง”

แล้วจักราก็พยักหน้าเชิญชวนไปยังที่ตั้งอาหารอันมากมายเหล่านั้นอีกครั้ง ทุกคนไม่ประสงค์จะขัดคำสั่งนั้น กุดะมะและแม่ทัพทั้งสี่รื้ออยู่ครู่ แต่เมื่อเมยानीและอรชุนเตือนมา จึงเดินเข้าไปร่วมวงด้วย ทั้งหมดจึงกลายเป็น 21 คนภายในคุหาถ้ำทองนั้น

จักราชกลายเป็นแฉะอีกครั้งสำหรับเจ้านายเก่า เขาเดินเข้ามาประคองแขนอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้านาคณะ

เชื่อเชิญให้ไปนั่งเป็นประธานอยู่บนพรมงามที่ปูอยู่โดยมีเบาะรองนั่งอีกชั้นหนึ่ง ตนเองไปนั่งอยู่อีกฝั่งตรงข้ามของวงอาหารรูปวงรีนั้น โดยมีอรชุน กุตะมะ และทหารม้าทั้งสี่นั่งเรียงรายเป็นลำดับอยู่ใกล้ๆ

ทางฝ่ายของเชษฐานั้นก็เรียงถัดมาด้วยอนุชาด้านหนึ่ง ไชยยันต์อีกด้านหนึ่ง ถัดไปเป็นรพินทร์ ส่วนดารินและมาเรีนั่งถัดไปตรงกลางโดยดึงมือเมยานีเข้ามานั่งร่วมด้วย ต่อจากรพินทร์ไปเป็นกลุ่มพรานพื้นเมือง

“แงซาย เธอร่วมวงอาหารกับเราด้วยรี?”

เชษฐาร้องถามมาเบาๆปนยิ้ม

“เข้านี้ผมยังไม่ได้รับประทานอะไรเลยครับ นายใหญ่ และตลอดคืนที่ผ่านมา ผมก็ไม่ได้หลับนอนเหมือนพวกท่านทุกคน และผมได้ปฏิญาณไว้แล้วว่า ถ้าภายในวันนี้พวกท่านทั้ง 13 คนยังเดินทางมาไม่ถึงที่นี่ ผมจะไม่แตะต้องอาหารอะไรเลย ผมรอครับ...รอด้วยความมั่นใจว่าเราจะได้รับร่วมอาหารเข้ามือแรกด้วยกันอีกครั้ง ภายหลังจากที่ได้จากกันไปนาน”

ดารินจ้องมา แล้วยิ้มอย่างชื่นชม

“เรอนำรักเสมอ ไม่ว่าจะเป็นนางชายหรือจักราช เราทุกคน
แม้กระทั่งฉันหรือเมย์ ซึ่งเป็นเพียงผู้หญิง ก็จะขอร่วมศึกกับเธอ
โดยไม่ถอยแม้แต่ก้าวเดียว แต่ฉันฟันดาบหรือดวลหอกกับใคร
ไม่เป็นนะ เป็นแต่ยิงปืนเท่านั้น”

นางชายหัวเราะเสียงกังวาน

“ไม่ใช่ยิงปืนอย่างเดียว ข้ายังยิงแม่นเสียด้วย แต่ผม
ไม่ต้องการให้พวกท่านมา ‘ร่วมศึก’ เสียกับผมหรอกครับ
ผมต้องการเพียงแผนการและมันสมองของพวกท่านเท่านั้น และ
ทุกท่าน 13 คนจะได้รับอันตรายใดๆ ในการสู้รบของพวกผม
ในครั้งนี้อันได้เลย ขอให้รวมตัวกันอยู่ในฝ่ายเสนาธิการของผม
เท่านั้น”

ทุกคนเริ่มกินอาหาร กุตะมะและอรชุน ตลอดจนทหาร
ทั้งสี่และเมยานีเจียบกริบ เมื่อร่วมวงอยู่กับกษัตริย์ในอนาคต
ของพวกตน เต็มไปด้วยความสำรวมการระวัง การสนทนาระหว่าง
รับประทานมีขึ้นมาจากฝ่ายเจ้านายและนางชายเท่านั้น แมร์พินทร์
ไพรวลัย เองก็เจียบ เขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตากินเหมือนจะไม่
สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

“แกซาย ที่นี่คือกองบัญชาการเธอหรือ?”

อนุชา วราฤทธิ์ เอ่ยถามขึ้น

“ชั่วคราวเท่านั้นเองครับ คุณชายกลาง อย่างน้อยที่สุด เราก็เคลื่อนมาตั้งเพื่อพร้อมที่จะประจันหน้ากับทัพหลวง ในระหว่างที่พวกของคุณชายกลางทั้งหมดตกเป็นเชลย ตามปกติ แล้วพวกเราใช้ยุทธวิธีแบบกองโจร คือเคลื่อนย้ายกองกำลังเรื่อย ๆ ไม่อยู่เป็นที่แน่นอนและมักจะกระจายกำลังกันออกไปทุกจุด แต่ที่นี้ก็เป็นที่ปลอดภัยพอสมควรเหมือนกัน และอรชุนก็เคลื่อนกำลังเข้ามาหลบซ่อนหรือซุ่มนุญอยู่บ่อยครั้ง โดยฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถติดตามเข้ามาค้นพบ”

จักราชหรือแกซายตอบด้วยลึน และประโยคของมนุษย์ในยุคที่เจริญแล้ว

ฝ่ายนายจังกินไปพลาง ก็กวาดสายตาสรรวจห้องดูหานั้นไปพลาง แล้วเขษฐานก็ว่า

“แต่ถึงอย่างไร ฉันก็รู้สึกว่ที่นี้น่าจะเป็นที่ถาวรของ ผู้บัญชาการแห่งกองทัพประชาชน เพราะสังเกตภายในถ้ำนี้มีเครื่องมือเครื่องใช้เครื่องประดับพร้อมมูลที่สุด แม้ว่าเบื้องนอก

จะมองเหมือนปากถ้าธรรมดา ก็ตาม”

“ท่านผู้เจริญ...”

ผู้เฒ่าอรชุนเอ่ยตอบขึ้นแทน

“ถ้า ‘เหมราช’ ในวงล้อมของหุบเขาวงพระจันทร์นี้เป็นแหล่งที่เราใช้เพื่อแฝงกำลังเข้ามาใกล้พระนครนานมาแล้ว พวกท่านจึงเห็นเครื่องตกแต่งภายในมีสมบัติพร้อมเหมือนกองบัญชาการถาวรของฝ่ายเรา แต่เราไม่ได้ใช้ประจำถาวรตลอดไป นอกจากนานๆครั้งก็จะมาประชุมพลกันที่นี่ และครั้งหลังสุดเมื่อไม่นานมานี้เอง เราได้ใช้ถ้า ‘เหมราช’ เป็นที่รับรองการเสด็จกลับคืนมาขององค์จักราช และยึดอยู่ที่นี้จนกระทั่งได้ตัวของพวกท่านทั้ง 13 คนกลับคืนมาตามพระประสงค์ของเจ้าชาย ก่อนที่จะเปิดศึกใหญ่กับพวกทรราช”

ไชยยันต์เอ่ยถามขึ้นบ้าง ตามหลักของนักยุทธศาสตร์

“ท่านไม่คิดบ้างหรือว่า ฝ่ายตรงข้ามกับเราอาจรู้เส้นทางของหุบเขานี้ดีพอๆกับพวกท่าน และยกกำลังมาล้อมไว้ ซึ่งดูจากภายนอกแล้ว ถ้าที่นี่จะเป็นทางอับตัน ไม่สะดวกต่อทางหนีที่ไล่”

“พวกท่านเดินทางผ่านเข้ามาในเวลารাত্রี และมาถึงที่นี่ในเวลาเช้าพอดี เพราะฉะนั้นท่านคงไม่เห็นหรือกว่าหนทางที่จะนำมาสู่ถ้ำ ‘เหมราซ’ นี่ลึกลับซับซ้อนเพียงใด พวกเราไม่กลัวเลยว่าทหารหลวงจะยกกำลังมาล้อม ไม่ว่าใช้พลมากมายสักเพียงใด เพราะเราวางแผนไว้อย่างดีตามช่องลึกลับที่จะผ่านเข้ามาถึงใจกลางทุกด้าน และแม้ถ้ำ ‘เหมราซ’ นี่เองก็เช่นกัน ไม่มีทางแอบ เพราะถ้ารู้เส้นทางแล้วก็สามารถจะผ่านทะลุประตูออกไปได้ทุกทิศ แม้แต่การปีนไต่จากใต้ถ้ำนี้ขึ้นไปสู่เทือกเขาสูงเบื้องบน ถ้ำ ‘เหมราซ’ เปรียบไม่ผิดอะไรกับ ‘รังปลวก’ ที่เราศึกษาค้นคว้าหาทางเข้ามาออกมาถึง 20 ปี บางช่องทางก็ใช้กำลังคนขุดเบิกทางออกไป แต่ส่วนมากเป็นการช่วยจากธรรมชาติอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเมยานี้นำพวกท่านทุกคนเหยียบเข้าเพียงแค่วิวเขาวงพระจันทร์ รายงานข่าวจากม้าเร็วของเราที่ซุ่มดูอยู่ก็มาถึงเราแล้วเป็นเวลานาน อย่างน้อยก็เกือบสามชั่วโมง ก่อนพวกท่านจะมาถึงที่นี่ พวกเราใช้ป่าแทนเมืองมานาน จึงชำนาญกว่าพวกทหารหลวง”

อรชุนตอบ

“ก็ไม่เสียแรงเลยที่ท่านเคยมีตำแหน่งเป็นขุนพลซ้ายของ

วิษณุพรหมนาถ และเป็นผู้นำของกองทัพประชาชนในขณะนี้”

เซษฐาว่า

“เราเคยสนทนากับท่านกุดะมะ ซึ่งบอกกับเราว่า สิ่งรหากับรหัสยะทำการปราบปรามพวกท่านมานาน แต่ก็ไม่เคยสำเร็จผลเลย คงเนื่องมาจากที่ท่านรู้ทางหนีทีไล่ดีกว่าพวกทรรราชก็ได้”

อรชุนยัมขริม หันไปมองกุดะมะผู้สงบนิ่ง

“เรารู้ทางหนีทีไล่พอตัวของเรา แต่ผู้ที่ช่วยเหลือเราอยู่เบื้องหลังโดยเราก็มองไม่ทราบมานาน คือสหายรักกุดะมะของเราผู้นี้แหละ เพราะถ้าเราอยู่ทางด้านซ้าย เขาจะยกกำลังไปด้านขวา หากเราอยู่ด้านหน้า เขาก็จะนำทหารไปล้อมทางด้านหลัง เพื่อเปิดช่องทางให้เราหนีรอดไปได้ทุกครั้ง ส่วนแม่ทัพคนอื่นๆ รวมทั้งสิ่งรหาและรหัสยะเองนั้น หากความชำนาญในป่าเขาลำเนาไพรไม่ได้เลย จึงตกเป็นเหยื่อแห่งการลอบจู่โจมสังหารของพวกเรามาเสียหนักต่อนัก พวกนั้นจะทำได้ก็แค่เพียงยกกำลังเข้าทำลายล้างหมู่บ้านที่สืบทราบมาเคยให้ความร่วมมือด้านเสบียงหรือเป็นที่หลบซ่อนตัวของพวกเราบางคนเท่านั้น”

“จักราช...”

ดารินเอ่ยเรียกนามของยุพราชแห่งมรกตนครอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก

“ขณะนี้ท่านเป็นผู้นำของกองโจร ซึ่งกำลังกลายมาเป็นกองทัพอของประชาชนแล้ว ท่านมีทหารซึ่งพร้อมที่จะรบได้อยู่ประมาณเท่าใด?”

จักราชหรือแฉะยามมองไปทาง ‘นายหญิง’

“ผมมีกำลังที่จะรบได้ในขณะนี้ เพียง 1 หมื่น 2 พันคนเท่านั้น และชุมนุมอยู่ที่กองบัญชาการนี้เพียงครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งกระจายชุมนุมอยู่ในรอบนอก แต่ก็พร้อมที่จะยกเข้ามาสมทบได้ทันที หากจำเป็น”

“แล้วทหารม้าของเรามีอยู่ประมาณสักเท่าใด ในจำนวนหมื่นสองพันคนนี้?”

“เรามีทหารม้าอยู่เพียงแค่ 3 กองร้อยเท่านั้นครับ นายหญิง ภายใต้บัญชาการของเมยานี แต่เดิมนั้น เราเป็นกองโจรที่แยกกำลังกันอยู่ทั่วไป กองทหารม้าจึงไม่จำเป็น

สำหรับพวกเรานัก เพราะการรบเป็นการรบที่ลอบจู่โจมเงียบ โดยการดักปล้น ดักฆ่า และดักทำลาย การใช้ม้า เราใช้เพียง การติดต่อสื่อสารเร็ว หรือการบุกเข้าทะลวงโจมตีกองทัพขณะที่ พักพลในเวลากลางคืนเท่านั้น นายหญิงคงทราบดีแล้วว่า ม้า นั้น มีเสียงฝีเท้าดังมาก จะเตือนศัตรูให้รู้ล่วงหน้าได้ในงานดักซุ่ม โจมตี อรชุนจึงไม่สร้างกองทหารม้าให้มีจำนวนมากขึ้นมากกว่า นี้ แต่ในงานรบประจันซึ่งหน้า เรามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ จะต้องใช้กองทหารม้าสนับสนุนพลเดินเท้า ซึ่งเป็นเรื่องหนักใจ ของฝ่ายผมอยู่ก็พอดีกับที่ได้ข่าวดีจากท่านกฤตะมะว่า ทหารม้า กองพลที่หนึ่งฝ่ายพระนคร จะยกกำลังมาร่วมกับเรา ซึ่งจะช่วย เราได้อย่างมากทีเดียว และช่วยให้กองทัพของเรามีกำลัง สมบูรณ์ขึ้น แม้จะด้อยกว่าฝ่ายพระราชหลายเท่า”

“กำลังทหารทั้งหมดของฝ่ายพระนคร ไม่ว่าพลเดินเท้า หรือทหารม้า มีอยู่เป็นจำนวนเท่าใด?”

ไชยยันต์หันไปถามกฤตะมะ

“พลรบเดินเท้าประมาณสี่หมื่นเศษ ทหารม้ารวมทั้ง หหมดแล้วประมาณหมื่นสองพันเศษ แต่สำหรับทหารม้าจะถูก แยกออกมาเพียงสี่พันม้า คือกองพลที่เราควบคุมอยู่”

“ก็แปลว่ากำลังฝ่ายเธอทั้งหมด เป็นสี่ต่อหนึ่งของกำลังฝ่ายพระนครที่เดียวนะ แงซาย”

มาเรียเอ่ยขึ้นเบาๆอย่างหนักใจแทน

“เป็นความจริงที่เราเสียเปรียบเป็นจำนวนถึงสี่เท่าตัวกับฝ่ายสิงหรา แต่นั่นหาใช่สิ่งที่ผมหรือกองทัพประชาชนทุกคนพรันพริงเลย นายแฮมม์!”

แงซายตอบอย่างอ่อนโยน แต่หนักแน่นในน้ำเสียง และต่อมาว่า

“ตราบใดก็ตาม ถ้าผมมีพวกท่านทั้งหมดมาเป็นสมองฝ่ายเสนาธิการให้ นำน้อยไม่จำเป็นจะต้องแพ้ไฟเสมอไป หากไฟนั้นเป็นไฟแห่งความทุจริตชั่วช้า และถ้าผมเปิดศึกขึ้นเมื่อใด ประชาชนอีกเป็นจำนวนมากจะเข้ามาร่วมด้วยทันที แม้คนเหล่านั้นจะไม่สันทัดในการรบก็ตาม เพราะทุกคนถูกกดขี่เจ็บช้ำและหวังที่จะปลดแอกให้แก่ตนเองทั้งสิ้น...ว่าแต่ผู้กองไม่เห็นพูดอะไรกับผมบ้างเลยครับ ในเรื่องนี้”

ประโยคหลัง แงซายมองไปทางรพินทร์ ไพรวลย์ ผู้ก้มหน้าก้มตากินเงียบๆ

“ก็นายบอกไม่ให้พวกเรา หรือฉัน ถ้ามอะไรนายก่อน
ทั้งสินนอกจากกินเสียให้อิ่ม แล้วนอนให้หลับก่อนไม่ใช่รึ?”

“อ้อ! จริง ผมขอร้องพวกท่านไว้เช่นนั้น”

นางชายตอบพลางยิ้ม

“เธออย่าไปสนใจอะไรกับคนเห็นแก่ตัว ซึ่งมีอยู่เพียง
คนเดียวในคณะของเราเลยนะ ถึงนายรพินทร์จะไม่ยุ่งไม่สนใจ
กับเธอ หากเราอีก 12 คนก็ช่วยเธอเสมอ ไม่แคร์ด้วยว่าเขาจะ
หนีเราออกจากแผ่นดินมรกดนครกลับบ้านไปคนเดียว เพราะถึง
อย่างไรเราก็มีพรานนำทางชั้นดีอยู่คนหนึ่งแล้ว คือหนานอิน
เก่งกว่าพรานรพินทร์ขี้เป้ง ขี้เต๊ะเสียอีก”

‘นายหญิง’ บอกมาด้วยเสียงหวาน

คน ‘ขี้เป้ง’ กับ ‘ขี้เต๊ะ’ ขำเลี้งมองแม่ดอกฟ้าดารินของ
เขาแวบหนึ่ง ซึ่งพบดวงตาคู่ นั้นจ้องมาก่อนแล้ว เขาเมินเสีย
หันไปสนใจกับขาแกะย่างตามเดิมและไม่พูดอะไรอีกทั้งสิน

อนุชา วราฤทธิ์ ไม่รู้ความนัยใดๆมาก่อน หันไปจ้อง
น้องสาวอย่างแปลกใจ และไม่พอใจนิดๆในคำพูดอันฟังแล้ว

ไม่เหมาะสำหรับเขา แต่ไชยยันต์ลอบสะกิด แล้วขยิบตาไม่ให้สนใจใดๆในเรื่องนั้นเสีย เหมือนจะเป็นการบอกใบ้ว่า คุณนี้มีวาจาโต้ตอบเสียดแทงกันอย่างรุนแรงน่ากลัวเสมอ แต่แก่นแท้ไม่มีอะไรทั้งสิ้น

เมื่อทุกคนอึ้งหมิ่พีมันแล้ว แงซายก็เชิญชวนทั้งคณะให้เข้าไปยังอีกคุหาหนึ่ง ซึ่งฝ่ายเฉลยของสิงหราแลเห็นพวกกองโจรแบกขนสัมภาระหายเข้าไปทางช่องทางนั้น แล้วก็พบกับห้องหินอันงามอัศจรรย์ไปด้วยการตกแต่งของธรรมชาติ หินอกหินย้อยขึ้นระเกะระกะเต็มไปหมดตลอดคุหาอันยาวเหยียดคดเคี้ยวนั้น ซ้ำใจกลางระหว่างหินอกยังมีลำธารไต่ดินไหลกระทบแก่งหินอยู่ริ้นๆ ระดับของน้ำลึกอย่างมากที่สุดก็ไม่เกินเอว มีชอกลับตาอันใช้เป็นห้องหับหลับนอนในระหว่างแก่งหินนั้นนับไม่ถ้วน

สัมภาระทั้งหมดได้มากองอยู่พื้นเรียบบริเวณหนึ่ง อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บุญคำกับพวกลูกหาบทั้งหลายเข้าตรวจสอบของแต่ละชั้น ก็พบว่ามันอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ดี ไม่มีอะไรไปตกหล่นเสียหายอย่างใดทั้งสิ้น

พอเห็นธารน้ำใส ดารินกับมาเรียก็แสนที่จะลึงโลดใจ

“ขอให้ท่านอาบน้ำชำระกาย และเลือกที่หลับนอนภายในนี้
อย่างสบายที่สุดเหมือนอยู่ในบ้านของท่านเอง”

จักราชหรือเงซายกล่าวขึ้น พร้อมกับผายมือทั้งสอง
กว้างออก

“ปิ่นกับกระสุนและเครื่องระเบิดอยู่ที่ไหน?”

รพินทร์เอ่ยถามเป็นประโยคแรก ภายหลังจากนิ่งเฉย
มานาน

เงซายสั่นศีรษะ ยิ้มพรวาย แล้วจู้ปากเบาๆ

“อย่าเอาแต่การงานเคร่งเครียดนักเลยครับ ผู้กอง
ผมอยากให้ผู้กองและพวกเราพักผ่อนกันเสียก่อน เอาแรงไว้
ให้เต็มที่ เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ผมรับรองว่า ปืนยาวประจำตัว
ของใคร จะวางอยู่ใกล้ๆเจ้าของแต่ละคนไปทีเดียว พร้อมทั้ง
เครื่องกระสุนและระเบิด ผมรับรองได้ว่าเก็บดูแลและรักษาความ
สะอาดไว้อย่างดีที่สุด พร้อมทั้งจะใช้งานได้เสมอ ไม่มีกระบอก
ไหนเป็นสนิม และไม่มีระเบิดหีบไหนชำรุดเสียหาย รับรองด้วย

ว่าปิ่นของใคร กระบอกไหน วางอยู่ในลักษณะอย่างใดก่อนที่ผม
จะขโมยมา เมื่อตื่นขึ้นก็จะเห็นมันกลับคืนมาวางในลักษณะเก่า
ทุกอย่าง”

“แกมันร้ายกาจจริง ๆ นะ แงซาย ตั้งแต่ฉันพบแกครั้งแรก
มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้”

จอมพรานพูดเบาแต่เสียงเหมือนคำราม

“แต่ผมไม่ร้ายกาจไปกว่าผู้กองรพินทร์หรอกครับ เพราะ
จะร้ายสักขนาดไหน ผู้กองก็ตามทันอยู่ทุกฝีก้าวนั่นแหละ”

ราชโอรสแห่งมรกดนครกระซิบตอบ พร้อมกับขยิบตา
เหมือนจะล้อ ๆ ให้นิดหนึ่ง

ชั่วไม่นานนัก ทุกคนก็สะสมร่างกายที่หมักหมมมานาน
และผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่เสร็จเรียบร้อย รู้สึกชุ่มชื้น
ขึ้น แต่ความอ่อนเพลียง่วงเหงาเริ่มจะคืบคลานเข้ามาก่อนที่จะ
จักราช กุตะมะ และอรชุน จะผละออกไปจากคูหานั้น เซษฐาก็
เรียกไว้ก่อน แล้วพยักหน้าเรียกพรรคพวกของเขาเข้ามานั่ง

ล้อมวงในลักษณะประชุม

“เราจะคุยกันอีกประมาณ 10 นาทีก่อนที่จะพวกเราจะนอน และฉันสาบานว่าฉันจะนอนไม่หลับหากไม่ได้ถามข้อข้องใจเธอ เสียให้กระจ่าง แงชาย”

“เชิญครับ นายใหญ่”

แกชายกล่าวอย่างสุภาพอ่อนโยนเหมือนเดิมไม่ผิดอะไร กับเจ้าแกชายคนใช้ของคณะเดินทางคนก่อนนั่นเอง แม้ว่าบัดนี้ เขาจะอยู่ในชุดเกราะทองคำของจอมศึกผู้สืบสันตติวงศ์มาจาก ราชวงศ์เทพ ทำให้ทุกคนของฝ่ายเจ้านายมีความรู้สึกอัน ประทับใจยิ่ง

“เราพอจะรู้อะไรมาบ้างเป็นเลาๆจากเมยานี ว่าเธอเข้ามา พบกับอรชุนและกองทัพประชาชนอย่างไร แต่สิ่งที่เราไม่รู้ก็คือ ...”

“อรชุนทราบได้อย่างไรว่า จักราชจะมาถึงมรกตนคร พร้อมกับคณะของท่านและจัดส่งเมยานีให้ไปปรับตัว พร้อมทั้ง สงสัยด้วยว่า ผมติดต่อกันกับพวกนี้ได้อย่างไร เช่นนั้นใช่ไหม ครับ?”

จักราชต่อคำถามให้แก่ยายใหญ่เหมือนจะเตาใจออก

“ใช่ นั่นแหละคือสิ่งสงสัย แปลกใจของพวกเราทุกคน”

ยุพราชแห่งมรกตนครหัวเราะแผ่วเบา พยักหน้าให้ผู้เฒ่า
อรชุนเข้ามานั่งใกล้ๆรวมหมู่ด้วย

“อรชุน ท่านจงเล่าเรื่องราวทางฝ่ายท่านให้ ‘เพื่อน’ ของ
เราทั้ง 13 คนนี้ทราบก่อนเถอะ”

อรชุนนิ่งไปครู่ ก็เริ่มกล่าวขึ้นด้วยเสียงเบา แต่ฟังชัดเจน
ว่า

“ดูก่อน ท่านผู้เจริญ...เรา อรชุนผู้นี้ หาใช่เป็นแต่เพียง
นักรบประการเดียวไม่ เราได้ร่ำเรียนวิชาโหราศาสตร์และดาราศาสตร์มาจากมหาปุโรหิตประจำราชตระกูลเทพผู้ล่วงลับไปแล้ว
จนสามารถจะอ่านฤกษ์ยามและดวงดาวบนท้องฟ้าได้ทุกดวง
แม้ว่าเราจะไม่แก่กล้าอาคมหรือกฤติยามนตร์ในทางร้ายเยี่ยง
แม่มดวาชิการก็ตาม...”

‘ผู้เฒ่า’ แห่งกองทัพประชาชนวันระยะไปขณะหนึ่งก่อน
จะกล่าวแซมซ้ำต่อไปว่า

“ณ วันที่เกิดการล้มล้างราชวงศ์เทพ เราได้อ่านถกษณัม และผูกดวงชะตาของราชโอรสจักรราชไว้แล้ว เรารู้ในทันทีว่า แม้ราชวงศ์เทพจะถูกฝ่ายขบถประหัตประหารฆ่าตายลงทั้งหมด แต่จักรราชองค์น้อยก็ยังมีพระชนม์ชีพคงอยู่ และหนีรอดเงื้อมมือ อันโหดร้ายของทรราชไปได้ เพราะสวรรค์ส่งมาเพื่อให้ปกครอง แผ่นดินนี้ แต่ดวงชะตาแรงกล้านักทำให้พระราชบิดา พระราชมารดา และราชวงศ์เครือญาติทุกองค์ ต้องถึงการพิณาศแตกดับ ดวงยังบ่งชัดอีกว่า โดยจักรราชแล้ว พระองค์จะต้องหวนกลับมา ยังมรคตนครอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกู้ประชาชนและราชวงศ์เทพขึ้นมา ภายหลังเมื่อเจริญวัยหนุ่มใหญ่เต็มที...”

“...ด้วยความหวังและเชื่อมั่นเช่นนั้นเองทำให้เราไม่ยอม สวามิภักดิ์กับฝ่ายทรราช หากแต่แยกตัวออกมาเป็นกองโจร ก่อตั้งกำลังไว้ประการที่หนึ่งก็คือเป็นเสี้ยนที่คอยทิ่มคอดหอยของ ไอ้คนคด และประการที่สองก็เพื่อจะตระเตรียมกำลังไว้รอการ เสด็จกลับ ซึ่งเรายังไม่อาจทราบได้แน่นอนว่าพระองค์จะเสด็จ กลับมาถึงเมื่อใด”

“...ดวงชะตาขององค์จักรราช มิใช่เราจะอ่านออกเพียง ผู้เดียว แม้แม่มดวาชิกา นั่งฝึบติบตัวร้ายก็ย่อมจะอ่านได้ใกล้เคียง

กัน และคงจะคอยส่งกระแสนจิตบอกเตือนให้สิงหารู้ เพื่อเร่ง
ระวังตนอยู่ตลอดเวลา”

“...ครั้นแล้ว เมื่อปีเศษที่ล่วงมา ได้มีบุคคลจากโลก
ภายนอกเดินทางเข้ามายังมรกตนครเพื่อแสวงโชค กองโจร
ฝ่ายเราพยายามจะดักรับตัวไว้ก่อน เพราะตระหนักรู้นั่นคือ
ต้นเหตุซึ่งจะเป็นผลให้ยุทธภพของเรากลับคืนมา แต่เราชักว่า
ฝ่ายสิงหาร เพราะกว่าเราจะไปถึง ทั้งสองคนจากโลกภายนอก
คือนายชดกับหนานอินผู้นี้ ก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของสิงหาร
เสียก่อนแล้ว...”

“ความจริงท่านทั้งสอง อันเป็นผู้แปลกถิ่น จะต้องถูก
สิงหารประหาร โดยการเผาไฟทั้งเป็นตามประเพณีของมรกต
นครที่จะปฏิบัติต่ออาคันตุกะต่างแดน แต่เท่าที่ถูกขัง และรอด
ชีวิตมาได้จนทุกวันนี้ก็เพราะแม่มดวาชิกาเป็นผู้บงการให้สิงหาร
กักขังเลี้ยงดูไว้ก่อน เพื่อจะได้เอาตัวไว้ล่อพวกท่านทั้งหลาย
ซึ่งเป็นพาหนะนำองค์พระยุพราชกลับคืนมา สิงหารทราบดีว่า
ชีวิตของนายชดและหนานอินย่อมมีค่าต่อการทำลายล้างจักราช
ด้วยกลอุบายที่ใช้เป็นเหยื่อล่อ ทั้งๆที่ทั้งสองคนก็หารู้ตัวไม่ว่า
สองชีวิตของตนเองมีค่าสำหรับสิงหารเพียงใด”

“...อีกหลายเดือนต่อมาของการต่อสู้เยี่ยงกองโจรของเรา
วันหนึ่งไม่นานมานี้เอง เรานอนหลับอยู่ในคูหาหินในถ้ำแห่งหนึ่ง
เมื่อสะดุ้งตื่นขึ้น เราเห็นฤๅษีตนหนึ่งมาปรากฏกายยืนอยู่
ตรงหน้าเราอย่างลึกลับ ท่านบอกกับเราว่าท่านคือโกทัณฺฑะมุนี”

คำนั้น ทำเอาคณะเดินทางทั้งหมดแม้แต่รพินทร์สะดุ้ง

“โกทัณฺฑะมุนี”

แทบทุกคนอุทานออกมาพร้อมกัน

“ใช่แล้วท่าน...พระฤๅษีองค์นั้น กล่าวกับเราว่าท่านคือ
โกทัณฺฑะมุนี”

“โอ! ก๊อด!! มันจะเป็นไปได้อย่างไร ฤๅษีองค์นั้นมีร่างกาย
เป็นก้อนหินเหมือนศพ นั่งเป็นวัตรอุ้งนาคกัณฐิทธิอยู่เหนือภูเขานิลกาญจน์โน้น ท่านจะมาพบอรชุนได้อย่างไร?”

“ข้อนั้นเราไม่ทราบได้ แต่ท่านก็มา และได้บอกความ
อะไรแก่เรา” อรชุนตอบ

ดาริน เซษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ขนลุกชูชันทั้งกาย